

Katowice, dnia 9 listopada 2021 r.

OPINIA PRAWNA

Ocena legalności różnicowania praw i obowiązków uczniów oraz nauczycieli szkół podstawowych i ponadpodstawowych poddanych obowiązkowi odbycia kwarantanny w przypadku narażenia na zakażenie wirusem SARS-Cov-2 w zależności od tego, czy zostali zaszczepieni przeciwko COVID-19

I. Przedmiot opinii

Przedmiotem niniejszej opinii, sporządzonej przez prawników ze Stowarzyszenia Prawników Głos Wolności z siedzibą w Katowicach, jest ocena legalności różnicowania praw i obowiązków uczniów oraz nauczycieli szkół podstawowych i ponadpodstawowych poddanych obowiązkowi odbycia kwarantanny w przypadku narażenia na choroby zakaźne lub pozostawania w styczności ze źródłem biologicznych czynników chorobotwórczych w zależności od tego, czy zostali zaszczepieni przeciwko COVID-19, w kontekście nakładania obowiązku przymusowej kwarantanny.

W opinii przedstawiono kolejno: podstawę prawną i faktyczną rozważań (pkt II i III niżej), analizę (pkt IV niżej) oraz wnioski (pkt V).

II. Podstawa prawna

Podstawę prawną opinii stanowią:

- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483, dalej jako: **Konstytucja RP**);
- ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (t.j. Dz.U. z 2020 r. poz. 1845, z późn. zm., dalej jako: **Ustawa o zwalczaniu chorób zakaźnych**);
- ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm., dalej jako **KPA**);
- rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz.U. z 2021 r. poz. 861, z późn. zm., dalej jako: **Rozporządzenie RM**);

STOWARZYSZENIE PRAWNIKÓW
GŁOS WOLNOŚCI

- rozporządzenie Ministra Zdrowia w sprawie chorób zakaźnych powodujących powstanie obowiązku hospitalizacji, izolacji lub izolacji w warunkach domowych oraz obowiązku kwarantanny lub nadzoru epidemiologicznego z dnia 25 lutego 2021 r. (Dz.U. z 2021 r. poz. 351, z późn. zm., dalej jako: **Rozporządzenie MZ**).

III. Stan faktyczny

W związku z pojawiającymi się zgłoszeniami nauczycieli i rodziców uczniów szkół podstawowych oraz ponadpodstawowych wskazującymi, że w przypadku wykrycia ogniska koronawirusa w szkole:

1. decyzja o skierowaniu ucznia na kwarantannę jest przekazywana rodzicowi/rodzicom przez dyrektora szkoły lub przez automatyczną informację pochodzącą z systemu teleinformatycznego udostępnionego przez jednostkę podległą Ministrowi Zdrowia,
2. na kwarantannę przewidzianą właściwymi przepisami prawa są kierowani wyłącznie ci nauczyciele i/lub uczniowie, którzy nie legitymują się certyfikatem potwierdzającym fakt zaszczepienia się przeciwko COVID-19,

należy wskazać, co następuje.

IV. Analiza prawna

Stosownie do dyspozycji przepisu art. 2 pkt 12 Ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych przez kwarantannę rozumie się odosobnienie **osoby zdrowej**, która była narażona na zakażenie, w celu zapobieżenia szerzeniu się chorób szczególnie niebezpiecznych i wysoce zakaźnych.

Zgodnie, z kolei, z przepisem art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. f) w zw. z ust. 2 ww. Ustawy osoby przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej są obowiązane na zasadach określonych w ustawie do poddania się m.in. kwarantannie, przy czym za wykonanie tego obowiązku w przypadku osoby nie posiadającej pełnej zdolności do czynności prawnych odpowiedzialność ponosi osoba, która sprawuje pieczę nad osobą małoletnią.

Przepis art. 34 ust. 2 Ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych stanowi, że osoby, które były narażone na chorobę zakaźną lub pozostawały w styczności ze źródłem biologicznego czynnika chorobotwórczego, a nie wykazują objawów chorobowych,

STOWARZYSZENIE PRAWNIKÓW
GŁOS WOLNOŚCI

podlegają obowiązkowej kwarantannie lub nadzorowi epidemiologicznemu, jeżeli tak postanowią organy inspekcji sanitarnej przez okres nie dłuższy niż 21 dni, licząc od dnia następującego po ostatnim dniu odpowiednio narażenia albo styczności.

Stosownie, z kolei, do przepisu art. 33 ust. 1 w zw. z ust. 3 i ust. 3a ww. Ustawy, o nałożeniu kwarantanny rozstrzyga Państwowy powiatowy inspektor sanitarny w drodze decyzji, której nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, a jeżeli taka decyzja jest wydawana w przypadku podejrzenia zakażenia lub choroby szczególnie niebezpiecznej i wysoce zakaźnej, stanowiącej bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia lub życia innych osób, wówczas obowiązują następujące dodatkowe zasady:

- 1) decyzja może być przekazywana w każdy możliwy sposób zapewniający dotarcie decyzji do adresata, w tym ustnie;
- 2) decyzja nie wymaga uzasadnienia;
- 3) jeżeli decyzja jest przekazana w sposób inny niż na piśmie, **jest następnie doręczana na piśmie po ustaniu przyczyn uniemożliwiających doręczenie w ten sposób.**

Wskazane wyżej regulacje uzupełnia wydane na podstawie art. 34 ust. 5 Ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych Rozporządzenie MZ, które m.in. określa choroby zakaźne powodujące powstanie obowiązku kwarantanny (tu m.in. choroba wywołana wirusem SARS-CoV-2 (COVID-19) - §7 ust. 3 Rozporządzenia MZ) oraz długość okresu obowiązkowej kwarantanny (w przypadku wirusa SARS-CoV-2 jest to 10 dni; przy czym Państwowy powiatowy inspektor sanitarny może w uzasadnionych przypadkach zdecydować o skróceniu albo zwolnieniu z obowiązku odbycia obowiązkowej kwarantanny, albo o jej przedłużeniu do 21 dni – tu: §7 ust. 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia MZ).

Jednocześnie, w §5 wydanego na podstawie art. 46a i art. 46b pkt 1-6 i 8-13 Ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych Rozporządzenia RM wskazano, że w przypadku objęcia przez organy inspekcji sanitarnej osoby kwarantanną z powodu narażenia na chorobę wywołaną wirusem SARS-CoV-2, informację o tym umieszcza się w systemie teleinformatycznym, a **decyzji organu inspekcji sanitarnej nie wydaje się.** Informacja o objęciu osoby kwarantanną, izolacją albo izolacją w warunkach domowych może być przekazana tej osobie ustnie, za pośrednictwem systemów teleinformatycznych lub systemów łączności, w tym przez telefon.

Z kolei, w §8 Rozporządzenia RM wskazano, że ww. obowiązku odbycia kwarantanny nie stosuje się wobec osoby, która zakończyła hospitalizację, odbywanie izolacji lub izolacji w warunkach domowych, z powodu stwierdzenia zakażenia wirusem SARS-CoV-2, **a także osoby zaszczepionej przeciwko COVID-19.**

Odnosząc się do powołanych wyżej regulacji należy stwierdzić, co następuje.

1. Nałożenie obowiązku kwarantanny

Ustawowa zasada dotycząca nakładania kwarantanny stanowi, że dokonuje tego Państwowy powiatowy inspektor sanitarny w drodze decyzji administracyjnej.

Wskazanie zatem w §5 ust. 1 Rozporządzeniu RM, że w przypadku objęcia osoby kwarantanną z powodu narażenia na chorobę wywołaną wirusem SARS-CoV-2, decyzji organu inspekcji sanitarnej nie wydaje się, a kwarantanna jest nakładana w drodze „informacji”, stanowi rażące przekroczenie delegacji ustawowej.

W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, że stosownie do dyspozycji art. 46a Ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, podstawą do wydania Rozporządzenia RM, w tym odnośnie do rodzaju i zakresu zastosowanych rozwiązań (tu: określenie zagrożonego obszaru wraz ze wskazaniem strefy oraz rodzaju stosowanych rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie epidemii/zagrożeniu epidemicznemu) mają być **dane przekazane przez** ministra właściwego do spraw zdrowia, ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ministra właściwego do spraw administracji publicznej, Głównego Inspektora Sanitarnego oraz wojewodów. **Takich danych jednak nie zebrano**, co zostało zweryfikowane w drodze zapytań realizowanych w ramach Ustawy o dostępie do informacji publicznej¹. Skoro zatem ww. danych nie ma, to wszystkie regulacje wprowadzające ograniczenia, nakazy i zakazy, w tym obowiązek poddania się kwarantannie w sytuacjach opisanych w Rozporządzeniu RM, należy uznać za **wydane bez spełnienia przesłanek delegacji ustawowej, a przez to w całości bezprawne**.

Nawet jednak z ostrożności przyjmując, że Rada Ministrów wydając ww. rozporządzenie dysponowała danymi, o których mowa w cytowanym przepisie art. 46a Ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, należy zauważyć - za licznymi już orzeczeniami Sądu Najwyższego oraz Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w naszym kraju² - że Rozporządzenie RM w zakresie ograniczającym podstawowe prawa i wolności obywatelskie gwarantowane w Konstytucji RP jest aktem bezprawnym, wydanym z pogwałceniem konstytucyjnych zasad stanowienia prawa, w szczególności odnośnie do możliwości ograniczania praw i wolności konstytucyjnych.

¹ pismo A. Goławskiego Dyrektora Biura Prezesa w Rządowym Centrum Legislacji z dnia 10.03.2021r.

² przykładowo: wyrok SN Izba Karna z dnia 29.06.2021r., sygn. akt II KK 255/21, wyrok WSA w Gliwicach z 14.01.2021r., sygn. akt III SA/Gl 420/20, wyrok WSA w Warszawie wyrok z dnia 13.01. 2021 r., VII SA/Wa 1635/20

STOWARZYSZENIE PRAWNIKÓW
GŁOS WOLNOŚCI

W akcie prawnym rangi rozporządzenia, jak zaznaczył Trybunał Konstytucyjny w licznych orzeczeniach, mogą być bowiem zamieszczane jedynie przepisy o charakterze technicznym, nie mające zasadniczego znaczenia z punktu widzenia praw lub wolności jednostki, a delegacja ustawowa do wydania takiego aktu wykonawczego nie może być blankietowa, tylko musi zawierać dokładny zakres spraw przekazanych do uregulowania w akcie podustawowym oraz szczegółowe wytyczne dotyczące treści tego aktu³.

W istniejącym na datę sporządzenia niniejszej opinii dorobku orzecznictwa dotyczącym bezprawności ograniczania praw obywatelskich w drodze Rozporządzenia RM, w szczególności odnośnie do ograniczenia wolności oraz swobody przemieszczania się, czym *de facto* jest instytucja przymusowej kwarantanny, wskazuje się na następujące, zasadnicze rodzaje naruszeń prawa przez ten akt wykonawczy:

- a) naruszenie art. 31 Konstytucji RP (w świetle którego wolność człowieka podlega ochronie prawnej i nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje. **Ograniczenia** w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane **tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne** w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób. Ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw.)
- b) naruszenie art. 52 ust. 1 - ust. 3 Konstytucji RP (zapewniającego każdemu wolność poruszania się, w tym opuszczenia terytorium RP i wskazującego, że ww. wolności mogą podlegać ograniczeniom **określonym w ustawie**)
- c) naruszenie art. 92 ust 1 Konstytucji RP (zgodnie z którym rozporządzenia są wydawane przez organy wskazane w Konstytucji, na podstawie szczegółowego upoważnienia zawartego w ustawie i w celu jej wykonania. Upoważnienie powinno określać organ właściwy do wydania rozporządzenia i **zakres spraw** przekazanych do uregulowania oraz **wytyczne dotyczące treści aktu**).

Ze wszystkich wskazanych wyżej przyczyn, określanie przypadków nałożenia na obywateli kwarantanny w akcie rangi podustawowej wydanym w tym zakresie bez właściwej podstawy prawnej, musi zostać uznane za bezprawne.

³Przykładowo: wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25.07.2006r., sygn. akt P 24/05 oraz z dnia 12.01.2000r., sygn. akt P 11/98)

Należy dodatkowo zauważyć, że sam tryb kierowania osób na kwarantannę określony w Rozporządzeniu RM, w którym regulator stwierdza, że „decyzji organu inspekcji sanitarnej nie wydaje się” stanowi **rażące pogwałcenie zasad obowiązujących w demokratycznym państwie prawa, w tym zasad obowiązujących organy administracji państwowej przy rozstrzyganiu indywidualnych spraw obywateli z zakresu administracji publicznej.**

Zgodnie bowiem z art. 104 §1 KPA organ administracji publicznej (tu: właściwy państwowy powiatowy inspektor sanitarny) załatwia sprawę **przez wydanie decyzji, chyba że przepisy kodeksu stanowią inaczej.** Żaden przepis kodeksu nie daje podstaw do wyłączenia z powyższej zasady rozstrzygnięć wydawanych przez organy inspekcji sanitarnej w ramach postępowania przy zapobieganiu i zwalczaniu chorób zakaźnych u ludzi.

Ponadto, zgodnie z dyspozycją art. 109 §1 KPA decyzję doręcza się stronom na piśmie. Wyjątkowo, decyzja może być zakomunikowana stronie ustnie, telefonicznie lub za pomocą środków porozumiewania się na odległość (art. 14 §2 KPA), ale tylko wówczas, gdy przemawia za tym **interes strony**, a przepis prawa nie stoi temu na przeszkodzie. W takim przypadku jednak, zarówno treść, jak i istotne motywy takiego załatwienia powinny być utrwalone w aktach w formie protokołu lub podpisanej przez stronę adnotacji. Zbieżny z tą regulacją jest cytowany wyżej przepis art. 33 ust. 3a Ustawy o chorobach zakaźnych, który dla decyzji dotyczącej m.in. nałożenia kwarantanny, wydanej w innej niż pisemna formie, wymaga późniejszego uzupełnienia tego trybu doręczania decyzji.

Ponadto, żaden przepis prawa nie zwalnia organów inspekcji sanitarnej od przeprowadzenia indywidualnego postępowania w danej sprawie w kierunku stwierdzenia rzeczywistego zaistnienia przesłanek do zastosowania kwarantanny, tj. przede wszystkim pozostawiania danej osoby „w styczności ze źródłem biologicznego czynnika chorobotwórczego”.

Zgodnie z naczelną zasadą obowiązującą w procedurze administracyjnej, w toku postępowania organy administracji publicznej stoją na straży praworządności, z urzędu lub na wniosek stron podejmują wszelkie czynności niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, mając na względzie interes społeczny i słuszny interes obywateli (art. 7 KPA), przy czym rozpatrując dana sprawę są obowiązane w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzeć cały materiał dowodowy (art. 77 KPA).

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Białymstoku w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 lutego 2021r. (sygn. akt II SA/Bk 821/20) organy administracji **nie mogą „dowolnie nałożyć kwarantanny w każdej sytuacji, w oderwaniu od stanu faktycznego lub nieustalonego stanu faktycznego w określonym przypadku (...). Organy sanitarne nie zostały zwolnione z przestrzegania podstawowych zasad, wynikających z przepisów art. 7, 77 i 80 KPA, które bezwzględnie miały w sprawie zastosowanie.”**

Tym samym, każdy przypadek mogący skutkować nałożeniem kwarantanny powinno poprzedzać szczegółowe postępowanie administracyjne (dochodzenie epidemiologiczne w kierunku ustalenia określenia indywidualnego ryzyka zakażenia i rzeczywistego kręgu osób narażonych), przeprowadzone zgodnie z wyżej powołanymi zasadami KPA.

Wydanie decyzji z pogwałceniem tych zasad winno skutkować jej nieważnością i uchyceniem w ramach kontroli instancyjnej, a w ostateczności – sądowej.

2. Różnicowanie praw w zależności od faktu zaszczepienia przeciwko COVID-19

Zgodnie z obowiązującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kalendarzem szczepień ochronnych oraz formułą przyjętą w ramach Narodowego Programu Szczepień, szczepienia przeciwko COVID-19 są w pełni dobrowolne.

Stosownie zaś do przepisu art. 32 Konstytucji RP wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne i nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny. Ponadto, stosownie do dyspozycji art. 31 ust. 2 zd. drugie Konstytucji RP nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje.

W polskim ustawodawstwie brak jest legalnej definicji pojęcia dyskryminacji. W piśmiennictwie dotyczącym przedmiotu podjęto jednak próbę stworzenia takiej definicji, bazując na rozwiązaniach antydyskryminacyjnych przyjętych zarówno w prawie krajowym, jak też w regulacjach unijnych. Autorzy publikacji wskazują więc, że:

Dyskryminacja, za przyczyny której najczęściej uznaje się społeczne lub kulturowe wzorce oparte na przesądach, zwyczajach, stereotypach, uprzedzeniach i innych praktykach opartych na przekonaniu o niższości lub wyższości jednej z grup nad drugą, oznacza:

- **odmienne traktowanie osób znajdujących się w takiej samej sytuacji prawnej lub faktycznej albo takie samo traktowanie osób znajdujących się w różnej sytuacji prawnej lub faktycznej,**
- **którego celem lub skutkiem jest ograniczenie lub pozbawienie dostępu do zasobów** (w tym odmowy racjonalnych usprawnień dla osób niepełnosprawnych), korzystania z praw lub braku zapewnienia odpowiedniej ochrony,
- **bez racjonalnego i obiektywnego uzasadnienia lub z naruszeniem zasady proporcjonalności,**
- w szczególności ze względu na: *płeć, wiek, niepełnosprawność, rasę, narodowość, pochodzenie etniczne, religię, wyznanie, światopogląd, orientację seksualną lub tożsamość płciową,*
- niezależnie od rzeczywistego lub domniemanego posiadania danej cechy albo poprzez asocjacje z osobą ją posiadającą.

Dyskryminacja może przybrać **formę dyskryminacji bezpośredniej, pośredniej, molestowania** (w tym seksualnego), zmuszania do zachowań dyskryminacyjnych oraz represji w stosunku do osoby, która skorzystała z przepisów prawnych chroniących przed dyskryminacją. Nie stanowi naruszenia zasady równego traktowania podejmowanie działań pozytywnych (akcji afirmatywnych), mających na celu zapewnienie w praktyce pełnej równości” („Definiowanie dyskryminacji w prawie polskim w świetle prawa Unii Europejskiej oraz prawa międzynarodowego.” Wojciech Burek, Witold Klaus, PWPM 2013, Nr 11, Legalis).

Należy zatem zauważyć, że przesłanka zaszczepienia przeciwko COVID-19 nie może stanowić ważnej przyczyny różnicującej sytuację prawną obywateli - w omawianym przypadku w kontekście obowiązku lub braku obowiązku poddania się kwarantannie - skoro sami producenci wszystkich warunkowo dopuszczonych do stosowania szczepionek przeciwko wskazanej wyżej chorobie **nie dostarczyli danych odnośnie do utrzymywania się jej skuteczności, ani braku możliwości przenoszenia wirusa przez osoby zaszczepione.** Analizując poszczególne charakterystyki produktu leczniczego (dalej jako: CHPL) wszystkich dostępnych na rynku polskim szczepionek przeciwko COVID-19 wskazać bowiem należy, że:

1. w przypadku szczepionki firmy Pfizer (Comirnaty) producent podaje:
 - ✓ Nie oceniano skuteczności (...) szczepionki u osób z obniżoną odpornością (str. 4)
 - ✓ Tak jak w przypadku każdej innej szczepionki, szczepionka Comirnaty może **nie chronić wszystkich osób, które ją otrzymały**” (str. 4)
 - ✓ Comirnaty może nie zapewniać pełnej ochrony wszystkim osobom, które go otrzymały **oraz nie wiadomo jak długo ochrona ta będzie się utrzymywać**” (str. 27 – Ulotka dla pacjenta)

2. w przypadku szczepionki firmy Moderna (COVID-19 Vaccine Moderna) producent wskazuje:
 - ✓ „Okres utrzymywania się ochrony zapewnianej przez szczepionkę jest nieznany, ponieważ jest to nadal ustalane w badaniach klinicznych będących w toku” (str.4)
 - ✓ Nie oceniano skuteczności, bezpieczeństwa stosowania ani immunogenności szczepionki u osób o obniżonej odporności (str. 4)
 - ✓ Tak jak w przypadku każdej innej szczepionki, cykl 2 dawek COVID-19 Vaccine Moderna może nie zapewniać pełnej ochrony wszystkim osobom, które go otrzymały oraz **nie wiadomo jak długo ochrona ta będzie się utrzymywać** (str. 24 – Ulotka dla pacjenta)

3. W przypadku szczepionki firmy Astra Zeneca (COVID-19 Vaccine AstraZeneca) producent wyjaśnia:
 - ✓ Nie oceniono skuteczności, bezpieczeństwa stosowania i immunogenności szczepionki u osób z obniżoną odpornością, w tym u osób otrzymujących leczenie immunosupresyjne. Skuteczność szczepionki COVID-19 Vaccine AstraZeneca może być mniejsza u osób z obniżoną odpornością (str. 4).
 - ✓ Okres utrzymywania się ochrony zapewnianej przez szczepionkę jest nieznany, ponieważ jest to nadal ustalane w toczących się badaniach klinicznych (str. 4)
 - ✓ Tak, jak w przypadku każdej innej szczepionki, cykl 2 dawek szczepionki COVID-19 Vaccine AstraZeneca może nie zapewniać pełnej ochrony wszystkim osobom, które ją otrzymały. Nie wiadomo, jak długo ochrona ta będzie się utrzymywać. Obecnie istnieją ograniczone dane dotyczące skuteczności szczepionki COVID-19 Vaccine AstraZeneca u osób w wieku 55 lat i starszych (str. 27 – Ulotka dla pacjenta)

4. W przypadku szczepionki firmy Johnson & Johnson (COVID-19 Vaccine Janssen) producent wskazuje:
 - ✓ Skuteczność, bezpieczeństwo stosowania i immunogenność szczepionki nie były oceniane u osób z obniżoną odpornością, w tym u osób otrzymujących leki immunosupresyjne. Skuteczność szczepionki COVID-19 Vaccine Janssen może być mniejsza u osób z obniżoną odpornością (str. 4)
 - ✓ Okres utrzymywania się ochrony zapewnianej przez szczepionkę nie jest znany, ponieważ jest on nadal ustalany w trwających badaniach klinicznych (str. 4)

STOWARZYSZENIE PRAWNIKÓW
GŁOS WOLNOŚCI

- ✓ Jak w przypadku każdej szczepionki, zaszczepienie COVID-19 Vaccine Janssen może nie zapewniać pełnej ochrony wszystkim osobom, które ją otrzymają. Nie wiadomo, jak długo pacjent będzie chroniony (str. 28 – Ulotka dla Pacjenta)

Jednocześnie, żaden z producentów szczepionek nie podaje informacji, czy zapobiega ona nosicielstwu wirusa i przekazywaniu go innym (tzw. transmisji wirusa).

Skoro zatem:

- a) szczepienie przeciwko COVID-19 jest w pełni dobrowolne,
- b) nie wiadomo jak długo i czy w każdym przypadku powstaje oraz utrzymuje się skuteczność szczepionki,
- c) nie zostało wykazane bezspornymi badaniami naukowymi, czy fakt zaszczepienia zapobiega przenoszeniu wirusa na inne osoby,

nie istnieją podstawy do różnicowania praw obywateli RP w oparciu o kryterium zaszczepienia przeciwko COVID-19, a Rozporządzenie RM także w tym zakresie należy uznać za niekonstytucyjne.

Powyższe wnioskowanie dodatkowo potwierdzają:

A. opinia Pełnomocnika Rządu do Spraw Równego Traktowania z dnia 09.08.2021r., w której stwierdzono że: „Obecnie w Polsce nie ma podstaw prawnych do różnicowania sytuacji osób zaszczepionych i niezaszczepionych”

B. stanowisko medialne Ministerstwa Edukacji i Nauki, zgodnie z którym⁴:

- ✓ "Należy podkreślić, że przepisy umożliwiające przejście na nauczanie zdalne nie wprowadzają segregacji sanitarnej w związku z zaszczepieniem przeciwko COVID-19. Zatem przejście na nauczanie zdalne po zawieszeniu zajęć nie może dzielić oddziału lub grupy wychowawczej na uczniów zaszczepionych pracujących stacjonarnie i niezaszczepionych pracujących zdalnie"
- ✓ "Wytyczne MEiN, MZ i GIS dla szkół podstawowych i ponadpodstawowych obowiązujące od 1 września 2021 r. nie wprowadzają również innych rozwiązań organizacyjnych ze względu na przyjęcie szczepionki przez ucznia"

⁴<https://www.bankier.pl/wiadomosc/Kwarantanna-w-szkole-Nauka-zdalna-takze-dla-zaszczepionych-8185561.html>

- ✓ "Szkoła jest miejscem przeciwdziałania stygmatyzacji i dyskryminacji oraz eliminowania krzywdzących stereotypów, żadne dziecko nie może zostać wykluczone z przysługującego mu prawa do nauki"

V. Wnioski

Zastosowanie przewidzianego w Rozporządzeniu RM trybu „informacji” o skierowaniu osoby na kwarantannę (poprzez użycie zwrotu: „decyzji organu inspekcji sanitarnej nie wydaje się” stanowi pogwałcenie wszystkich podstawowych zasad przewidzianych przez Konstytucję RP (art. 78 §1, który stanowi, że każda ze stron ma prawo do zaskarżenia orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji, a wyjątki od tej zasady oraz tryb zaskarżania określa ustawa), jak też przez KPA obowiązujących przy rozstrzyganiu spraw administracyjnych o indywidualnym charakterze (m.in. zasady prawdy obiektywnej (art. 7 KPA), zasady adekwatności (art. 7a KPA), zasady pogłębiania zaufania (art. 8 KPA), zasady pisemności (art. 14 KPA).

Należy zatem zaznaczyć, że żaden akt rangi ustawowej nie wyłączył:

- 1) konieczności rozstrzygnięcia o kwarantannie w sposób inny, jak tylko w drodze decyzji administracyjnej,
- 2) obowiązku doręczenia ww. decyzji ostatecznie w formie pisemnej;
- 3) zasady dwuinstancyjności postępowania administracyjnego w tym zakresie, tj. możliwości odwołania się przez stronę od decyzji organu, której jest adresatem.

W tym stanie rzeczy, nałożenie na obywatela kwarantanny w trybie przewidzianym w §5 Rozporządzenia RM należy uznać za bezprawne.

Podobnie, w przypadku zaistnienia zdarzenia uzasadniającego nałożenie kwarantanny w przypadku kontaktu z potencjalnym źródłem zakażenia wirusem SARS-CoV-2 wyłącznie na osoby, które nie legitymują się certyfikatem szczepienia przeciwko COVID-19, należy uznać za działanie dyskryminacyjne, które także nie powinno mieć miejsca w demokratycznym państwie prawa, a osobie która takiej dyskryminacji doświadczyła, służyć będą roszczenia cywilnoprawne w zakresie naruszenia przysługujących jej dóbr osobistych.

STOWARZYSZENIE PRAWNIKÓW
GŁOS WOLNOŚCI

Jolanta Mielęska
RADCA PRAWNY

RADCA PRAWNY
Paweł Nogal

RADCA PRAWNY
Michał Cierznicki
Dł-1568

RADCA PRAWNY
Joanna Botuk
Kt-2808

RADCA PRAWNY
/KR-3463/
Maciej Podgórski

RADCA PRAWNY
Jana Świsłoch
Katarzyna Tarnawa-Gwóźdź
KtB-531

RADCA PRAWNY
Jacek Błaszowski

Krzysztof Bielański
radca prawny

Beata Zdzienicka-Gidian

apl. radc. Agnieszka Justyńska
Agnieszka Justyńska

Radca Prawny
Izabela Stefanisko-Nogal

NOTARIUSZ

Konrad Wozniakowski
Adwokat

Radca Prawny
Wojciech Michałowski
Wojciech Michałowski

adw. Robert Kaszuba

RADCA PRAWNY
Renata Stasińska-Matejek
Dł-1428

Renata Jankowska
adwokat

Renata Stasińska-Matejek

MAŁA GIDIAN
- ADWOKAT -

ADWOKAT
Katarzyna Kozielec-Kozłowska

ADWOKAT
Kordian Łaranowski

STOWARZYSZENIE PRAWNIKÓW
GŁOS WOLNOŚCI

ADWOKAT
Sławomir Korbela

Dr nauk prawnych
Paweł Błażejczyk

Joanna Kapczyńska
ADWOKAT

RADCA PRAWNY
Renata Białczak